

Leghitványabb árulóink

2024 április 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

Cseh Katalin, Ujhelyi István, Magyar Péter: atyaég, micsoda mélységek!

int a kurtizánkodás, legalább annyira ?si mesterség ez is. Amióta két lábra álltunk, közösségekbe szervez?dtünk, léteznek árulók, akik e közösségeket rendre elárulják, titkaikat kiszolgáltatják, a várkapukat kinyitják az ellenségnek. Sokszor nem is kapzsiságból, a harminc ezüstért, hanem puszta gonoszságból. Vagy hogy bosszút álljanak korábbi barátaikon. Megtorolják, hogy emitt – tehetségtelenségük vagy hitvány jellemük okán – senkik voltak, amott meg talán, reményeik szerint, mindenek lehetnek. Persze végül odaát se lesznek semmik.

Az áruló mindenképpen dögkútban végzi, varjak lakomájaként. Aki a harminc ezüstöt odaveti neki, az is pontosan tudja, az árulóban nem szabad bízni. Aki egyet elárult, elárulja a következ?t is. Mint a hamis kutya, amelyik megharapta a gazdát: többé már senki sem bízhat benne.

Arisztokratész a Krisztus el?tti VII. században az árkádiai Orkhomenosz királya volt, aki a második messzéniai háborúban, a Kaprosz melletti csatában árulóvá lett. Tettére csak húsz évvel kés?bb derült fény, akkor viszont haladéktalanul halálra követték – meséli Plutarkhosz. Akkoriban még nem ismerték a modern kori bolondériát, a b?nöz?k legjobb barátját: az elévülést. Régi id?k árulásairól olvasva szembet?n?, hogy annak idején még a gazembereknek is volt valamiféle lelkiismeretük. Még ?k is tudták, hogy amit elkövetnek, az b?n. És szégyellték magukat. Szintén Plutarkhosz írja: „Vagy miféle vigaszt jelentett az orkhomenosziaknak, akik fiaikat, barátaikat, rokonaikat veszítették el Lükiszkosz árulása miatt, hogy ?t sok évvel kés?bb egy olyan betegség támadta meg, amelyt?l a teste oszlásnak indult, s ezért mindig a folyóba mártózott, s áztatta magát, miközben egyre esküdözött és átkokat szórt saját fejére, hogy bár akkor rothadt volna meg, amikor árulóvá vált, és hitszegést követett el?” Ahogyan Júdást is hamar utolérte a lelkiismerete, miután elkövette a világtörténelem leghíresebb árulását.

Érdekes mindezt összevetni a maiakkal. Ugyan, mikor jutna eszükbe korunk árulóinak, hogy hamut szórjanak a fejükre? Soha napján, kiskedden. Az Európát eláruló, migránsokkal elárasztó, szankciókkal tönkretev?, háború felé taszigáló globalista ügynökök hírb?l sem ismerik a szégyen fogalmát. Hát a „mieink”?

A dolláron hizlalt, washingtoni sorvezet?t makogó, olimpiát gyilkoló, brüsszeli szankciókért esdekl? gyászhuszáraink nemhogy nem szégyellik – egyenesen büszkék árulásaikra. S árulásaikat érdemként lobogtatva követelnek maguknak elismerést, szavazatokat, hatalmat – elárult közösségükt?l.

A Károly Róbert elleni sikertelen merényletet elkövet? Záh (Zách) Felicián sorsa is közismert. „Fejét Budára küldték, kezeit, lábait más városokba; majd egyetlen növendék fiát és h? szolgáját – akik elfutottak, de meg nem menekülhettek – lófarkra kötözve emésztették el: tetemüket és csontjukat kutyák falták fel az utcán” – olvashatjuk a Képes Krónikában.

Aki azt képzeli, csak a „barbár” ókorban meg a „sötét középkorban” bántak el ilyenformán az árulókkal, az téved. A Habsburgokhoz törleszked? gróf Zichy Ödönt például 1848-ban Lórévnél kötötték föl Görgey Artúr parancsára. El?z?leg ugyanis megtalálták a hintójában a Magyarországra tör? Jellasics menlevelét és negyvenhárom darab kiáltványt, amelyek a Batthyány-kormány ellen lázították a délszlávokat és a magyar csapatokat. Ugyanekkor a Székelyföldön Balázs Emánuel zászlóaljparancsnok is megkeserülte, hogy az ellenséggel kokettált: ?t helyben fölkoncolták.

Hány és hány Zichy Ödön lázít ma idegen országokban, külföldi lapokban a törvényes magyar kormány ellen? És nem 43, hanem 43 millió kiáltványban követelnek szankciókat saját hazájuk ellen. Árulás ez is? Nyilvánvalóan. Ám az úgynevezett jogállam, a „liberális” jogrendszer, a mindenféle „fékek és ellensúlyok” célja éppen az, hogy az efféle b?nök büntetlenül maradhassanak. Meg aztán id?közben önvédelmi ösztöneink is eltompultak, fásult rabjai lettünk ennek a dagonyás, jót a gonosszal összemosó, mindent relativizáló bábeli z?rzavarnak. Ahol az árulók árulózzák leghangosabban az ?ket leleplez?ket.
Háborúban végképp f?benjáró b?n az ellenséggel összejátszás. Ha még tudna, mesélhetne err?l az orosz Makszim Kuzminyov, aki 2023-ban orvul lel?tte két pilótatársát, majd a gondjaira bízott Mi–8-as helikopterrel átrepült az ukránokhoz. Árulásáért félmillió dollárt és új személyazonosságot kapott Zelenszkijékt?l. Utána Spanyolországban bujkált, ám nem sokáig élvezhette a júdáspénzt: orosz ügynökök rátaláltak, hat lövéssel kivégezték, majd távoztukban autójukkal áthajtottak a holttestén.

Ha nem is hadászati jelleggel, de itt és most is háború dúl. Háború a lelkek, az elmék feletti uralomért. Sunyi, alattomos öldöklés ez. Nem ágyúkkal vívják, hanem genderpropagandával, abortuszklinikákkal, amerikai

nagykövetségi eligazításokkal. Mi pedig szuverenitásvédelmi törvénnyel védekezünk, olykor békemenettel.

Mi az árulás, ha nem az, hogy a magyarországi baloldal egyre újabb nemzeti hatásköröket akar átjátszani az eszét vesztett, minket kolonizáló brüsszeli Negyedik Birodalomnak? Hol az euró bevezetését követelik, amivel a független magyar pénzpolitikát szüntetnék meg, s végtelen zsarolási lehet?séghez juttatnák Brüsszelt. Hol a magyar ügyészséget számolnák föl, bedarálva azt az Európai Ügyészség nev? globalista er?szakszervezetbe. A montréali születés?, momentumos Cseh Katalin a minap azt közölte: a magyar ügyészség nem független, ezért, „ha szeretnénk, hogy az európai pénzek megfelel? kontroll alatt legyenek, akkor az Európai Ügyészséghez való csatlakozás az egyetlen garancia erre”. Kacag a májunk. Az a Cseh Katalin aggódik az uniós pénzekért, akinek a családi vállalkozásához köthet? céghálózata mintegy ötmilliárd forintnyi brüsszeli forráshoz jutott hozzá b?ncselekménygyanús körülmények között. Az ügyben már két gyanúsított van. Amennyire jól fekszik Brüsszelben Cseh Katalin, biztos nem bánná, ha az ? ügyét is az Európai Ügyészség vizsgálná. Megbízható elvtársn?re csak nem l?nek – gondolhatja.

Vagy árulás-e megszavazni a Magyarországot válogatott hazugságokkal támadó, eljárásokkal és a nekünk járó pénzek elvételével fenyeget? jelentéseket? Amelyek valójában nem a magyar kormányt, hanem a magyar embereket sújtják? Maga Ujhelyi István 2015-ben, a Tavares-jelentés idején még azt ecsetelte: „Sem korábban, sem a jöv?ben nem fogok megszavazni olyan javaslatot, amely a 7-es cikkely alkalmazását szorgalmazza, vagy amely legalábbis megnyitja a lehet?ségét az állampolgárokat is érdemben sújtó szankcióknak.”

Tehát akkor még ? is tisztában volt vele: ha az „igen” gombot nyomja, az valamiféle hazaárulás. Aztán 2018-ban gond nélkül megszavazta a hazájának még ártalmasabb Sargentini-jelentést. A lejt?n nincs megállás. Megkövezésér?l azóta sem érkezett hír.

S végül ott van a baloldal legújabb messiása, a feleségét szobába záró, könyvekkel dobáló, börtönben megrohadással fenyeget? Magyar Péter, akinek rövid, ám annál dicstelenebb közéleti pályafutását máris két, ormótlan árulás szegélyezi. Elárulta azt a politikai közösséget, amelynek rivaldafényében évekig érdemtelenül süttethette magát, s amelynek köszönhet?en olykor havi nettó négymilliót guríthatott haza. Továbbá elárulta családját, feleségét, akit éveken keresztül lelki terrorban tartott, lehallgatott, majd a felvétel közzétételével zsarolt.

Atyaég, micsoda mélységek ezek!

Nekünk, magyaroknak árulókból is a leghitványabbak jutottak.

Pilhál Tamás - www.magyarnemzet.hu

Ajánló